

Автори Петър Раймундов и
Николай Георгиев, прокурори във ВКП

Видеонаблюдението по българското законодателство

Наблюдението и видеонаблюдението са специфични способности за получаване на информация. В законодателството на България няма единна и еднозначна регламентация относно съдържанието на тези понятия, както и на процесуалната природа и качеството на резултатите от нея, особено относно тяхното доказателствено значение. Обяснението е, че двете понятия (наблюдение и видеонаблюдение) са предмет на регламентиране на различни по предмет и характер законови и подзаконови нормативни актове. Различна е и конкретната цел, която си поставя законодателят, респективно органът, издал подзаконовия нормативен акт. Може определено да се посочи, че, въвеждайки понятията наблюдение и видеонаблюдение, законодателят е ограничил тяхното правно значение само до приложното поле на всеки съответен нормативен акт. Това налага разглеждането на законите и подзаконовите нормативни актове с оглед на техния характер, приложно поле и юридически решения.

По Закона за специалните разузнавателни средства (ЗСРС)

Съгласно чл.2, ал.3 от ЗСРС наблюдението е вид оперативен способ, който се прилага заедно с техническите средства (електронни и механични съоръжения) по чл.2, ал.2, за изготвяне на веществени доказателствени средства (видеозаписи) по чл.2, ал.1 от ЗСРС. Обобщено, наблюдението като оперативен способ заедно със съответното техническо средство (видеокамера) по смисъла на чл.2, ал.2 от ЗСРС съставлява вид специално разузнавателно средство (чл.5 от ЗСРС).

Наблюдението и видеонаблюдението, осъществени при условията и реда на ЗСРС, не са явни, а имат специален (таен) характер и на това се крепи ефективността от прилагането им.

